

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu, IX Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Jolanta Malik**

Protokolant: **Mirosław Jabłoński**

po rozpoznaniu w dniu 18.10.2013 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. B.**

przeciwko **Towarzystwa (...) SA w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej **Towarzystwa (...) SA w W.** na rzecz powódki **K. B.** kwotę **10.100 zł** (dziesięć tysięcy sto złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 10.000 zł od dnia 26.05.2011 do dnia zapłaty,

- od kwoty 100 zł od dnia 20.07.2011 do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę **2400 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia kwotę 1790,11 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt. IX C 361/12

UZASADNIENIE

Powódka K. B. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. na jej rzecz kwoty 10.100 zł wraz odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26.05.2011r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Uzasadniając roszczenie wskazała, że w dniu 22.11.2010r. została poszkodowana w wypadku komunikacyjnym w trakcie nauki jazdy samochodem. Na skutek odczuwanych po wypadku dolegliwości udała się do szpitala, gdzie rozpoznano skręcenie oraz naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa, zaopatrzone w kołnierz ortopedyczny oraz skierowano na dalsze leczenie do ortopedy. Podała, że przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 22.11.2010r. do 26.11.2010r. oraz, że obrażenia jakich doznała wymagały leczenia neurologicznego. Powódka podała, że przyjmowała leki przeciwzapalne oraz poddana była serii zabiegów rehabilitacyjnych, poniosła też koszty wizyt lekarskich w wysokości 200 zł. Wskazała, że strona pozwana w wyniku postępowania likwidacyjnego przyznała i wypłaciła na jej rzecz kwotę 3.000 zł, co nie rekompensuje w pełni doznanych przez nią cierpień fizycznych i psychicznych. Powódka podkreśliła, że wypadek negatywnie wpłynął na jej samopoczucie, ma problemy ze snem, odczuwa lęk przed jazdą samochodem, który nigdy wcześniej nie występował. Uniemożliwił jej on zaliczenie kursu na prawo jazdy i utrudni jej to w przyszłości. Podała też, że wypadek zmusił ją do znacznego ograniczenia aktywności

fizycznej, co było szczególnie uciążliwe, jako że jest osobą młodą. Wskazała, że do dnia dzisiejszego nie może podnosić przedmiotów, odczuwa bóle kręgosłupa uniemożliwiające jej dłuższe piesze spacery, w tym na uczelnię. Pogorszyły się też jej wyniki w nauce. Podała, że na kwotę żadaną pozwem, poza żądaniem zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł, domaga się też 100 zł tytułem odszkodowania – kosztów prywatnych wizyt lekarskich z których korzystała celem zmniejszenia rozmiarów szkody i w związku z długimi terminami oczekiwania na wizyty w ramach NFZ.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu.

Przyznała, że co do zasady jest odpowiedzialna za skutki wypadku powódki oraz, że w toku postępowania likwidacyjnego przyznała i wypłaciła powódce kwotę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę tę uznaje za odpowiednią w rozumieniu art. 455 § 1 k.c. Zarzuciła też, że niezasadne jest żądanie powódki w zakresie żądania zwrotu kosztów prywatnych wizyt lekarskich, jako niebędących normalnym następstwem szkody, zważywszy na możliwość skorzystania z bezpłatnych świadczeń w ramach NFZ.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22.11.2010r. przy skrzyżowaniu ul. (...) we W., doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego powódka została poszkodowana. Zdarzenie miało miejsce w trakcie nauki jazdy samochodem prowadzonej przez instruktora nauki jazdy. W chwili zdarzenia powódka miała zapięte pasy bezpieczeństwa. Sprawca wypadku poruszający się pojazdem V. (...) o nr rej. (...) uderzył w tył samochodu kierowanego przez powódkę.

Dowód: oświadczenie sprawcy k.9 -10 oraz w aktach szkody nr (...)

przesłuchanie powódki k. 118-119

Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Okoliczność bezsporna

Powódka po wypadku udała się do (...) Szpitala (...) we W., gdzie w wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono skrzywienie oraz naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz w wyniku badania RTG kręgosłupa szyjnego – odprostowania lordozy szyjnej. Rozpoznano u powódki ograniczenie ruchomości w odcinku szyjnym oraz wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych. Powódkę zaopatrzono w kołnierz ortopedyczny i skierowano do dalszego leczenia u ortopedy. Powódka poddała się też konsultacji neurologicznej. Zalecono jej przyjmowanie niesteroidowych leków przeciwzapalnych oraz rehabilitację.

Powódka otrzymała zwolnienie z zajęć w dniach od 22.11.2010r. do 26.11.2010r.

Dowód: dokumentacja medyczna powódki k.11-15, k.66-67, k.74, k.82-90 (karta informacyjna z 22.11.2010r., wyniki badania RTG z 22.11.2010r., zaświadczenie lekarskie z 23.11.2010r., zaświadczenie lekarskie z 24.11.2010r., skierowanie do ortopedy z 23.11.2010r., konsultacja neurologiczna z 17.05.2011r., historia choroby nr 146-150)

Powódka w okresie od 01.04.2011r. do 14.04.2011r. serię zabiegów rehabilitacyjnych.

Dowód: skierowanie do poradni rehabilitacyjnej z 09.02.2011r.k. 16 ;

karta zabiegowa z dnia 11.03.2011r. k. 17

Powódka poniosła koszty prywatnych wizyt lekarskich w wysokości 200 zł, w tym konsultacji neurologicznej w wysokości 100 zł oraz konsultacji psychologicznej w kwocie 100 zł.

Dowód: rachunek nr (...) z dnia 17.05.2011r. k. 18

rachunek nr (...) z dnia 01.03.2011r. k.19

Powódka zgłosiła stronie pozwanej szkodę w dniu 05.01.2011r. Strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego decyzją z 25.05.2011r. przyznała i wypłaciła powódce kwotę 3.000 zł za uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia.

Powódka odwołała się do decyzji strony pozwanej, wskazując, że przyznana kwota nie jest adekwatna do doznanych urazów i cierpień. Strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

Dowód: akta szkody nr (...) (zgłoszenie szkody, pismo strony pozwanej z 04.02.2011r., decyzja strony pozwanej z 25.05.2011r., odwołanie z 30.06.2011r., pismo strony pozwanej z 20.07.2011r.)

Powódka w dniu 01.03.2011r. poddała się konsultacji psychologicznej, w której rozpoznano zaburzenia lękowe spowodowane wypadkiem komunikacyjnym. Powódka poniosła koszty konsultacji w kwocie 100 zł.

Dowód: „opinia psychologiczna” z dnia 01.03.2011r. k. 76

W wyniku wypadku komunikacyjnego powódka doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego bez urazu głowy i bez utraty przytomności. Do chwili obecnej pamięta wszystkie okoliczności zdarzenia. W leczeniu stosowano kołnierz ortopedyczny szyjny, leki przeciwbólowe oraz fizjoterapie. Po przeprowadzonym leczeniu i rehabilitacji w trybie ambulatoryjnym utrzymują się dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości, bez ubytkowych objawów korzeniowych. Powódka odczuwa bóle głowy migrenowe bez związku przyczynowo – skutkowego z wypadkiem. Stwierdzony ubytek zakresu ruchomości jest pochodzenia urazowego. Pomimo utrzymywanie się zespołu bólowego nie nastąpiło od czasu wypadku pogłębienie się pourazowych zmian patologicznych. Rokowania co do stanu zdrowia powódki w związku z przeżytym wypadkiem są dobre. Nie należy spodziewać się w przyszłości żadnych dodatkowych powikłań, a tym samym zwiększenia się procentowego uszczerbku na zdrowiu. Istniejące w chwili obecnej dolegliwości bólowe mogą wymagać jedynie okresowych zabiegów fizykoterapii i okresowego zażywania leków przeciwbólowych.

W związku z wypadkiem z 22.11.2010r. u powódki pozostaje stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego wygojony z ograniczeniem ruchomości niewielkiego stopnia i dolegliwościami bólowymi bez objawów korzeniowych i bez ubytków neurologicznych.

Bez związku z wypadkiem pozostają bóle głowy naczynioruchowe o typie migreny.

Pod względem ortopedycznym i neurologicznym **długotrwały** uszczerbek na zdrowiu na skutek wypadku wynosi poz. 89 a w zakresie uszkodzenia kręgosłupa w odcinku szyjnym – ograniczenie ruchomości w zakresie rotacji lub zginania powyżej 20 stopni - 5 %.

Dowód: opinia biegłych z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej oraz z zakresu neurologii k.133-137

Wypadek negatywnie wpłynął na wyniki w nauce na studiach powódki, miała problemy z koncentracją, nie zaliczyła pierwszego roku, zmieniła uczelnię. Po wypadku stała się bardzo wrażliwa i nerwowa, miewa problemy z zasypianiem. Od czasu wypadku jest mniej aktywna, zrezygnowała z ćwiczeń na siłowni, z jazdy na rowerze, wycieczek, spotkań ze znajomymi. Często sięga po tabletki przeciwbólowe, skarży się na bóle głowy i kręgosłupa, zwłaszcza przy dłuższym siedzeniu w jednej pozycji np. na zajęciach na uczelni i po dłuższym chodzeniu. Odczuwa obawy przed jazdą samochodem jako pasażer. Nie jest w stanie ukończyć kursu na prawo jazdy. Powódka po zdjęciu kołnierza ortopedycznego próbowała ukończyć kurs prawa jazdy, ale zrezygnowała z uwagi na strach przed prowadzeniem samochodu. Po wypadku powódka znaczenie przytyła z uwagi na „zajadanie” stresu oraz brak aktywności fizycznej. Próbowana jeździć konno w ramach zajęć na uczelni, ale odczuwała bóle głowy i otrzymała zwolnienie z zajęć.

Dowód: zeznania świadka I. B. k. 116-117

zeznania świadka M. B. k. 117-118

przesłuchanie powódki k. 118-119

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa zasługiwało na uwzględnienie w całości w zakresie należności głównej oraz częściowo w zakresie roszczenia odsetkowego.

Odpowiedzialność strony pozwanej za skutki wypadku pozostawała poza sporem. Wynikała ona z art. 822 k.c. w zw. z art. 436 § 1 i art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. przyznanie zadośćuczynienia jest fakultatywne - zależy od uznania i oceny Sądu (zob. G. Bieniek [w:] Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia – Zobowiązania. Tom 1, Warszawa 1999, s. 406-407). Okoliczność, że poszkodowany może zrekompensować doznaną krzywdę z własnych środków, nie może uzasadniać odmowy przyznania zadośćuczynienia. Podstawą odmowy nie może być także fakt, że w chwili wytoczenia powództwa o zadośćuczynienia doznana krzywda przestała już istnieć (zob. G. Bieniek, jw., s. 407).

W pozostałym, spornym zakresie podstawą ustalenia stanu faktycznego stały się dowody z dokumentów w postaci dokumentacji lekarskiej, opinia biegłych sądowych z ortopedii i chirurgii urazowej oraz z zakresu neurologii i przesłuchanie świadków I. B. i M. B. oraz przesłuchanie powódki.

Przez krzywdę należy rozumieć cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania określonej działalności, wyłączenia z normalnego życia, itp. – por. wyrok SN z dnia 11 lipca 2000 r., II CKN 1119/98, LEX nr 50884). W doktrynie wskazano, że zadośćuczynienie pieniężne obejmuje zarówno cierpienia już doznane, jak i te które zapewne wystąpią w przyszłości (zob. G. Bieniek, jw., s. 408; wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824). Rozmiary krzywdy wywołanej uszkodzeniem ciała lub rozstroju zdrowia mogą podlegać wahaniom - krzywda może się „rozrastać”. Ustalając całościowo wielkość krzywdy należy przewidzieć jej skutki, których granice określa przewidywanie przeciętne na podstawie logicznego rozumowania (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 21 listopada 1967 r., III PZP 37/67, OSNC 1968/7/113).

Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony. W judykaturze i doktrynie wskazuje się przykładowe kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia: wiek poszkodowanego, nasilenie cierpienia i czas ich trwania, długotrwałość choroby i leczenia (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, rozmiar i trwałe następstwa zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym, zmiana jego sytuacji życiowej (zob. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

W dawniejszym orzecznictwie podkreślano, że wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (zob. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, LEX nr 52766; wyrok S.A. w Lublinie z dnia 10 maja 2001 r., II AKa 81/01, OSA 2001/12/96; por.: M. Nesterowicz, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 marca 2001 r., I ACa 124/01, PS 2002/10/130; A. Szpunar, Glosa do wyroku SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSP 2000/4/66). Przyjmowano, iż odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (zob. wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98, LEX nr 52776).

Obecnie zauważalna jest wyraźna zmiana linii orzecznictwa Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. (I CK 131/03) wskazano, iż powołanie się przez sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Jeszcze mocnej Sąd Najwyższy dał wyraz potrzebie zmiany

spojrzenia na wysokość zadośćuczynienia w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 listopada 2007 r. (V CSK 245/07), gdzie wskazano, iż ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej.

Na podstawie opinii biegłych, Sąd ustalił, że skutkiem wypadku był długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 5%. Nie mogło to pozostać bez wpływu na wielkość zadośćuczynienia. W praktyce sądowej krzywda wiązana jest często ze stopniem tego uszczerbku. Z pewnością jest to jedna z okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu wielkości zadośćuczynienia (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 18 lutego 1998 r., I ACa 715/97, OSA 1999/2/7). Doświadczenie życiowe podpowiada, że im większy jest stopień uszczerbku na zdrowiu (rozstrój zdrowia) tym większe cierpienia poszkodowanego. Z drugiej strony możliwe jest żądanie zadośćuczynienia nawet przy braku trwałego uszczerbku na zdrowiu (zob. wyrok SN z dnia 16 lutego 2000 r., II UKN 416/99, OSNAP 2001/16/520).

Biegli stwierdzili, że dolegliwości na które cierpi powódka, pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem. Wcześniej powódka była sprawna i nie odczuwała dolegliwości o takim charakterze. Niewątpliwie powódka w związku z samym wypadkiem, leczeniem i rehabilitacją, noszeniem kołnierza ortopedycznego doznawała cierpień fizycznych i psychicznych. Z przesłuchania świadków oraz powódki wynika, że po wypadku odczuwała i odczuwa do dnia dzisiejszego bóle kręgosłupa oraz nie może pozostawać długo w jednej pozycji ciała, ma problemy ze snem, jest nerwowa. Nadto, z powyższych zeznań wynika, że przed wypadkiem powódka była osobą aktywną sportowo i towarzysko. Skutki wypadku ograniczyły znacznie jej aktywność, uniemożliwiły ukończenie kursu na prawo jazdy, więc niewątpliwie wpłynęły na komfort jej życia. Wypadek wpłynął też negatywnie na jej zdolność do przyswajania wiedzy.

Podkreślić należy, że przy ustaleniu zadośćuczynienia winno się także uwzględnić ewentualne następstwa wypadku dla zdrowia psychicznego powódki, a takie niewątpliwie występowały, co zostało potwierdzone w konsultacji psychologicznej i na co wskazywali świadkowie. Tylko tak ustalone zadośćuczynienie obejmuje wszelkie krzywdy - w tym także te, które ujawniłyby się dopiero później w związku z doznany urazem psychicznym.

Zgodnie z utrwaloną praktyką orzecniczą wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Nie jest prawidłowe stosowanie automatyzmu w ustalaniu wielkości zadośćuczynienia w zależności od stopnia utraty zdrowia. Zarazem zaznaczyć należy, iż procentowo określony uszczerbek służy jedynie jako pomocniczy środek ustalania odpowiedniego zadośćuczynienia. Należy zaś poszkodowanemu zadośćuczynienie nie może być mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego procentowo uszczerbku na zdrowiu. Pamiętać należy, iż zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie cierpień (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.02.2000r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Reasumując powyższe rozważania, mając na względzie rozmiar uszczerbku na zdrowiu powódki oraz jej cierpienia fizyczne i psychiczne, Sąd doszedł do przekonania, że żądana w pozwie kwota 10.000 zł będzie odpowiednia w rozumieniu art. 455 § 1 k.c., biorąc pod uwagę wypłaconą już przez stronę pozwaną tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.000 zł.

Powódka domagała się nadto wypłaty odszkodowania w wysokości 100 zł, powołując się, zgodnie z art. 444 §1 kc na możliwość dochodzenia wszelkiego rodzaju kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Powódka w koszty te wliczyła zwrot kosztu wizyty lekarskiej u neurologa w kwocie 100 zł (k. 18 i oświadczenie pełn. powódki k. 116 na rozprawie w dniu 10.10.2012).

W tym zakresie należało uznać to roszczenie za uzasadnione. Koszty te wynikały z przedłożonego przez powódkę rachunku. Uzasadnione było żądanie zwrotu kosztów prywatnej konsultacji neurologicznej, jako że pozostawały one w związku przyczynowym z wypadkiem powódki, a nadto zgodnie z przyjętą zasadą, że „uzasadnione jest żądanie zwrotu kosztów poniesionych na niezbędne zabiegi medyczne przeprowadzone w ramach prywatnych zakładów opieki zdrowotnej z tego względu, iż przeprowadzenie ich w ramach sektora publicznego byłoby niemożliwe lub znacznie

utrudnione ze względu na długi termin oczekiwania na wizytę u specjalisty lub przyjęcie do szpitala, a co za tym idzie pogorszenie się stanu zdrowia.” (por. Matys Justyna artykuł M.Prawn. 2004. 10.457 Szkoda na osobie - uwagi na tle art. 444 KC. Teza nr 1 43325/1)

Co do zasady termin do spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń (tj. zapłacenia odszkodowania - art. 805 § 2 pkt 1 k.c.) wynosi trzydzieści dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (zob. art. 817 § 1 k.c.). Jednakże, gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okaże się niemożliwe, świadczenie powinno zostać spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 k.c.). Analogiczną regulację zawiera ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych. Oznacza to, że spełnienie świadczenia w terminie późniejszym może być usprawiedliwione wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością (zob. wyrok z dnia 18 listopada 2009 r. Sąd Najwyższy II CSK 257/09).

W przypadku powódki, ustalenie wysokości zadośćuczynienia było możliwe w dacie wydania decyzji o przyznaniu bezspornej kwoty odszkodowania (25.05.2011r.). W dniu następnym strona pozwana znajdowała się w opóźnieniu z zapłatą spornej kwoty i stąd za datę początkową biegu terminu odsetek od kwoty 10.000zł należało przyjąć zgodnie z żądaniem pozwu 26.05.2011r.

Z kolei za datę początkową biegu roszczenia odsetkowego od kwoty żadanego odszkodowania w kwocie 100 zł przyjęto 20.07.2011r., mając na względzie, że wydatek na konsultację neurologiczną nie był objęty zgłoszeniem szkody, a pojawił się dopiero w późniejszej korespondencji stron. Stąd, roszczenie podlegało oddaleniu w zakresie żądania zasądzenia odsetek od kwoty 100 zł za okres sprzed daty odpowiedzi strony pozwanej na pismo powódki zawierające żądanie jej zwrotu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec powyższego Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z kolei na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, których powódka nie miała obowiązku uiścić z uwagi na zwolnienie od kosztów sądowych. Na koszty te składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 505 zł, koszty opinii biegłych w wysokości 1.272 zł oraz koszty sporządzenia kserokopii i przesłania dokumentacji medycznej w kwocie 13,11 zł, łącznie 1790,11 zł.